

Kirkeministeriet

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
lov@ft.dk
Morten.messerschmidt@ft.dk

Beskæftigelsesudvalget har ved brev af 6. februar 2023 (BEU L13 – spørgsmål 48) bedt om min besvarelse af spørgsmål:

”Vil ministeren – i forlængelse af KIU alm. del - samrådsspørgsmål A – i relation til notatet af 31. januar 2023 (L 13 - bilag 6) – redegøre for den del af landsretsdommen, der er gengivet i højesteretsdommen, hvor en retssædvane vedr. folkekirken omtales? Og vil ministeren samtidig tilkendegive, om der efter dennes opfattelse ikke findes en retssædvane om at høre kirken, inden man ved kongelig anordning regulerer kirkens indre forhold?”

Frederiksholms Kanal 21
1220 København K
www.km.dk

Telefon 3392 3390
e-post km@km.dk

Akt nr.: 270825

Dette akt nr. bedes oplyst ved
henvendelse til Kirkeministeriet

Dato: 17. februar 2023

Svar:

Af begrundelsen og konklusionen i Østre Landsrets dom af 28. juni 2016 fremgår:

”Der er ikke efter ordlyden af bestemmelsen i grundlovens § 66 eller de af sagsøgeren påberåbte citater fra forhandlingerne i Rigsdagen grundlag for den af sagsøgeren hævdede opfattelse, hvorefter regulering af folkekirkens indre anliggender kun kan ske i medfør af ”en forfatningssædvane af nødretlig karakter.” Der er – uanset den skønsomhed og tilbageholdende, som skiftende kirkeministre hidtil har udvist med hensyn til reguleringen af folkekirkens indre anliggender – heller ikke grundlag for den af sagsøgeren hævdede opfattelse om, at udnyttelse af den eksisterende retssædvane, der danner grundlag for kirkeministerens regulering af folkekirken indre anliggender, forudsætter, at der er enighed blandt biskopperne om indholdet af sådan en regulering. De nævnte opfattelser er i øvrigt heller ikke forudsat i forarbejderne til lov nr. 531 og lov nr. 532 af 12. juni 2012.

[...]

Folkekirken anses for at være en særlig forgrening af den offentlige forvaltning, og den vedtagne lovændring og den kongelig resolution er således vedtaget af de i relation til folkekirken kompetente organer. Det er ikke godtgjort, at den omtvistede regulering skulle være vedtaget i strid med folkekirkens ”vilje” som anført af sagsøgerne. [...]

Højesteret stadfæstede ved dom af 23. marts 2017 Østre Landsrets dom, men henholder sig hverken til eller gengiver ovennævnte præmisser fra landsrettens dom i sine præmisser. Det fremgår således af Højesterets begrundelse og resultat, at:

”Kompetencen til at regulere folkekirkens forhold tilkommer lovgivningsmagten og regeringen, der har et betydeligt skøn med hensyn til, hvilke grænser der evangelisk-lutherske bekendelsesgrundlag sætter for en sådan regulering.

[...]

Lovgivningsmagten og regeringen har ikke pligt til forud for regulering af folkekirkens forhold at høre nogen kirkelig instans. Uanset dette skete der forud for den gennemførte ordning bl.a. inddragelse af landets biskopper.

Grundlovens § 66 bestemmer, at folkekirkens forfatning ordnes ved lov. Bestemmelsen har stået indholdsmæssigt uændret siden grundloven af 1849. Der er ikke gennemført en sådan forfatning, og i praksis er folkekirkens organisatoriske og personalemæssige forhold mv. blevet reguleret ved forskellig lovgivning. Der følger ikke af grundlovens § 66 nogen begrænsning i lovgivningsmagtens kompetence, og der er ikke grundlag for at antage, at der skulle foreligge en retssædvane, som begrænser lovgivningsmagtens og regeringens kompetence til at regulere dele af folkekirkens forhold.

[...]

Højesteret stadfæster herefter dommen.”

Der henvises endvidere til Kirkeministeriets og Justitsministeriets notat af 31. januar 2023, som den 31. januar 2023 er oversendt til Kirkeudvalget som bilag 1 til mit svar på KIU alm. del – spørgsmål 1. Notatet er omdelt til Beskæftigelsesudvalget som bilag 6 til L 13.

Jeg kan i øvrigt henvise til mit svar af dags dato på BEU L 13 – spørgsmål 50 og 52.

Louise Schack Elholm

/ Kasper Hyllested